

<http://cgtcatalunya.cat/spip.php?article13078>

Una més de les nostres [Sobre l'Anna de Sallent]

- Actualitat - Articles opinió -

Date de mise en ligne : divendres 22 de febrer de 2019

Copyright © CGTCatalunya.cat - Tous droits réservés

[Fa més o menys un any que una companya de lluites, de moltes lluites, l'Anna Gabriel va haver de marxar. Fa més o menys un any vaig escriure aquest escrit per un llibre que es va editar sobre ella. En aquelles dates ambdós compartíem que sobre nosaltres penjava una ordre de detenció. M'ha vingut de gust compartir-lo]

Qui em coneix sap que no m'agrada gens parlar de noms propis. Que sempre he pensat que la lluita i la militància són realitats col·lectives. Que quan parlem en primera persona ho fem essencialment en plural, perquè som éssers socials, ens construïm i reconeixem el conflicte de la vida quotidiana també col·lectivament. De la mateixa manera que ens hi posicionem, prenem part i hi actuem, per transformar-la. Ho he defensat moltes vegades i ho seguiré fent. I potser per tot això, quan un company em va demanar si volia escriure quatre línies per aquest llibre sobre l'Anna, no vaig dubtar en acceptar. Sembla una contradicció però no ho és, en absolut.

Estic segur que moltes de vosaltres, lectores i lectors d'aquest llibre, podeu explicar un munt d'històries on l'Anna, d'alguna manera o una altra, hi ha participat. Compartint durant anys i anys tants anhels i tantes lluites que quasi n'heu perdut el compte. Caminant al vostre costat. Debatent-hi, escoltant-la i escoltant-vos ella, posant-hi el cos i la imaginació per resoldre les situacions que una vida que ja comença a ser llarga de lluita us ha portat. Així que el que us explicaré jo segurament no és pas massa original, però és un bon reflex de com molts de nosaltres hem conegut l'Anna a molts racons diferents dels Països Catalans i, estic segur, d'altres llocs del món.

Pensant què dir d'ella, m'ha vingut al cap una xerrada a Sallent, quan l'Ateneu Rocaus encara no hi era. Jo anava a explicar el cas de'n Franki de Terrassa, un company i amic que estava a la presó per estripar la bandera espanyola de l'Ajuntament. Era okupa i aquella època no estava gens de moda parlar de presos polítics, tot i que n'hi havia i a Terrassa en teníem tres. A Sallent hi havia diverses persones escoltant la història que hi vaig anar a explicar. Jo estava cansat, feia poc que en Franki era a la presó i les circumstàncies ens superaven una mica. L'Anna era una més d'entre el públic i quan el diàleg posterior a la xerrada va començar a decaure, ella va fer un parell de preguntes oportunes, per donar vida al debat i, sobretot, per interpel·lar a la gent jove del públic. Que aquella, també era la seva lluita. Va ser aleshores quan em vaig adonar que l'Anna, en aquell grup, era un referent. Sense xivarri, sense crits, sense focus, simplement dinamitzant un debat per construir (empoderar, hem anat dient més tard) un jo col·lectiu a Sallent.

Després d'això van anar passant coses. Políticament vam créixer, cadascú en el seu entorn però reconeixent-nos com a companyes i companys arreu. Segur que ja enteneu de què us parlo. No em refereixo només a l'Anna, ni a mi. A molts barris i a molts pobles sabíem quins eren els nostres espais de trobada, casals, ateneus, centres socials... i de militància. En alguns llocs es lluitava contra el runam salí, mentre en d'altres les dinàmiques antirrepressives ens absorbien el dia a dia i una mica més enllà s'obrien locals, punts d'informació de múltiples batalles, etc. Després va arribar la primavera de les places, dels talls de carrer contra les retallades, del Parlament encerclat, de les porres de'n Felip Puig i dels milers i milers de persones, per primer cop, fent-se seus molts dels nostres clams. Encara no sortíem a la tele, o sovint quan apareixíem a la premsa ho seguíem fent a la pàgina de successos, però l'Anna hi era, com molts de nosaltres.

I després va venir la projecció pública. Totes sabeu que, de les nostres, l'Anna és una de les que més n'ha tingut, d'aquest tipus de projecció. De nou, qui em coneix, sap de la prevenció que em generava i em continua generant, a mi, aquest tipus de circ mediàtic. I el temor que la fabricació d'"estrellitas" dels moviments socials i dels nostres espais militants destruís la nostra horitzontalitat i el nostre "jo" col·lectiu. Doncs, amb tot això al cap, recordo una reunió de la meua secció sindical, la CGT a la UAB. No fa pas massa, ben entrada la legislatura de'n Puigdemont. Alguns companys i companyes estaven alarmats perquè els havia dit que no volia que, com a mínim per mi, ningú pagués ni un euro a la UAB com a responsabilitat civil del cas "27 i més". També explicava que no pensava anar a fer res al jutjat, sabent-ne les conseqüències i mirant d'argumentar el sentit de fer-ho. En un moment, es va obrir la porta, i l'Anna va entrar. Des de que era diputada al Parlament, venia poc a la secció. Aquell dia hi havia alguna

activitat rellevant a la cambra. Però ella era allà, amb nosaltres, escoltant com anys enrere a Sallent. Escoltant un torn de paraules i un altre. I, finalment, un parell o tres de frases de recolzament al company represaliat i, sobretot, a la secció sindical. En aquell moment, era prioritari enfortir la cohesió del col·lectiu i, com qui no vol la cosa, ella va deixar anar les paraules que va trobar més apropiades per contribuir-hi. Malgrat ser famosa, ocupar pàgines als diaris i minuts a ràdios i televisions, quan es tractava de recolzar un company i un espai de militància, l'Anna seguia sent-hi.

Com aquestes, us en podria explicar moltes més. Espais compartits a dalt de tarimes, en reunions, xerrades en una taula de bar al voltant d'un got... Recordo també com, quan els miners de Sallent ho van demanar, l'Anna hi va ser. No com a diputada, o no només, sinó amb altres companyes seves del poble. La situació era complexa per la CGT, que feia pocs dies havíem criticat durament la CUP per aprovar els pressupostos de Junts pel Si. Defensàvem el manteniment dels llocs de treball i, en el fil d'una navalla, intentàvem no fer el joc a l'empresa i altres sindicats que volien poder continuar abocant a la muntanya de Sallent, en contra les lluites de les veïnes i d'algunes sentències judicials. Sense pensar-ho i sense demanar res a canvi, l'Anna va ser allà i en diferents actes públics amb els miners de la CGT. Novament, continuava sent-hi.

Possiblement l'Anna en tants anys s'ha equivocat en coses durant la seva militància. Com totes nosaltres perquè, com deia la meua àvia (una altra vella lluitadora, de les que van perdre la revolució i la guerra) qui no fa res no s'equivoca. Però és igualment cert que mai ha deixat de ser una més de les nostres. Per això, quan un parell d'hores més tard que li dictessin l'ordre de detenció en contra vaig conèixer la meua, enmig de la tristesa un punt d'orgull em va recórrer el cos. De fet, aquella època de lluita a la UAB, ella també hi era.

* **Ermengol Gassiot és Secretari General de CGT Catalunya**

<https://lasaldelaterra.wordpress.com/2019/02/22/una-mes-de-les-nostres-sobre-lanna-de-sallent/>

Post-scriptum :

